

Hồi 6

Mỹ Nhân Bảy Tuổi

Diệp Khải Nguyên ngã vật xuống đất.

Con người mà được mọi người cho rằng khó đối phó nhất trong giang hồ, nay đột nhiên ngã gục xuống không thể cử động nhúc nhích gì được.

Đột nhiên, chuyện này đã dẫn đến kết thúc.

Dương Thiên ở cạnh nhìn thấy cũng tỏ ra rất là ngạc nhiên, y dường như cũng không thể ngờ được rằng chuyện này lại kết thúc dễ dàng như vậy.

Xem ra trước đây mọi người lẽ ra không cần phải căng thẳng như thế.

Đinh Lân gục đầu nhìn Diệp Khải Nguyên nằm trên mặt đất, vẻ mặt như ngây dại.

Đúng vào lúc này, một người từ trong phòng xông ra. Một mỹ nhân rất mỹ lệ trong tay ôm một con búp bê bằng đất.

Nàng nhìn thấy Diệp Khải Nguyên nằm trên mặt đất, đôi mắt đẹp phủ đầy sự phẫn nộ và kinh ngạc, hốt nhiên kêu lên:

- Các người đánh chết người ta, người ta là người tốt, tại sao các người muốn đánh chết người ta hả ?

Dương Thiên nhin không được, hỏi:

- Người có phải là Thượng Quan Tiểu Tiên ?

Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu nói:

- Người đánh chết người ta người nhất định là kẻ xấu !

Đinh Lân bỗng kêu lớn:

- Người mới là nữ nhân xấu xa...

Rồi xông đến, dường như muốn bóp đứt cổ họng của nữ nhân này.

Nhưng tay của y đã bị kéo lại, bị Thiết Cô nắm lấy.

- Chuyện của người đã làm xong rồi, bây giờ nhất định là đã mệt, tại sao không nằm xuống ngủ một giấc đi ?

Giọng nói vẫn là thần bí mà ưu nhã. Đôi mắt Đinh Lân lại như ngây dại và vô hồn, chậm rãi gật đầu nói:

- Ta mệt rồi, ta muốn ngủ.

Y thật sự nằm xuống, lại nằm lên trên mặt tuyết ở ngoài cửa, giống như là đang nằm trên một chiếc giường êm ái vậy.

Thượng Quan Tiểu Tiên ngạc nhiên nhìn Đinh Lâm, bỗng thét lớn lên:

- Ta không phải là nữ nhân xấu xa, ta là đứa trẻ ngoan, người mới là nữ nhân xấu xa, vì thế người bây giờ mới chết.

Thiệt Cô dịu dàng nói:

- Không sai, y mới là nữ nhân xấu xa. Diệp Khải Nguyên cũng là nam nhân xấu xa.

Thượng Quan Tiểu Tiên kêu lên:

- Diệp Khải Nguyên là người tốt.

Thiệt Cô nói:

- Y không phải là người tốt, y rõ là không muốn để cho người dứt sữa cho Bảo Bảo ăn, đúng không ?

Thượng Quan Tiểu Tiên găm nghĩ nói:

- Đúng ! y rõ là không chịu để cho ta dứt sữa cho Bảo Bảo ăn.

Thiệt Cô nhìn chăm chăm vào đôi mắt của Thượng Quan Tiểu Tiên, rồi nói:

- Bảo Bảo bây giờ nhất định chết vì đói rồi.

Thượng Quan Tiểu Tiên nói:

- Đúng ! Bảo Bảo đã sớm đói rồi. Bảo Bảo không khóc, ma ma sẽ dứt sữa cho Bảo Bảo ăn.

Nàng thực sự kéo vạt áo ra, lộ ra bộ ngực nhô cao trắng như tuyết.

Dương Thiên lập tức như ngừng thở, trái tim trong lồng ngực như ba lần đập nhanh hơn.

Thiệt Cô thở dài, ánh mắt như cười nói:

- Xem ra y thị rõ là còn chưa đến bảy tuổi.

Tâm Cô nói:

- Nương mẫu xem bộ ngực của y thị, tiểu nữ tử không tin là y thị còn chưa đựng đến nam nhân.

Tâm Cô mím chặt môi, ánh mắt đầy vẻ đố kỵ.

Vô luận là nữ nhân nào, nếu nhìn thấy bộ ngực của Thượng Quan Tiểu Tiên, đều nhất định sẽ ganh tỵ.

Thiệt Cô đã bước tới bên cạnh Thượng Quan Tiểu Tiên, nắm lấy vai Thượng Quan Tiểu Tiên kéo lại, rồi nói:

- Bảo Bảo của người xinh đẹp lắm.

Vẻ mặt Tiểu Tiên lập tức trở nên tươi vui nói:

- Bảo Bảo vốn rất ngoan.

Thiết Cô nói:

- Người cho ta ôm một chút được không ?

Thượng Quan Tiểu Tiên chần chừ do dự, rồi nói:

- Nhưng người nhất định phải cẩn thận, không được ôm chặt quá, Bảo Bảo sợ đau.

Thiết Cô cười nói:

- Ta biết, ta cũng có Bảo Bảo.

Thượng Quan Tiểu Tiên lại chần chừ giây lát, cuối cùng giao con búp bê cho Thiết Cô. Thiết Cô đón lấy con búp bê, rồi đột nhiên quay người bỏ chạy.

Thượng Quan Tiểu Tiên lập tức thét lớn lên:

- Tại sao người muốn cướp đi Bảo Bảo của ta, người là nữ nhân xấu xa.

Hai người một trước một sau, rượt đuổi nhau rất nhanh.

Dương Thiên vẫn còn đang ngơ ngác đứng ở đó, dường như là rất kinh ngạc, lại dường như đồng tình.

Tâm Cô trừng mắt nói:

- Đại cô nương dứt sữa đã đi rồi, người còn đứng ngơ ra đó làm gì ?

Dương Thiên gượng cười:

- Ta...ta chẳng qua cảm thấy chuyện này dường như quá đơn giản.

Tâm Cô nói:

- Vô luận chuyện có khó khăn đến đâu chỉ cần người trước tiên hãy tính toán cho kỹ, thì khi động thủ đều sẽ rất giản đơn.

Dương Thiên thở dài, y không thể không thừa nhận:

- Chuyện này được tính toán thật là rất tốt.

Tâm Cô nhìn y, đột nhiên bật cười nói:

- Bộ ngực của ta còn ưa nhìn hơn cả của y thị nữa đó, người có tin không ?

Dương Thiên ngơ ngác, mặt đã ửng đỏ lên, lắp bắp nói:

- Ta...ta...

Thiết Cô cười dịu dàng nói:

- Sau này ta sẽ để cho người xem, lúc đó người sẽ tin thôi.

Tim Dương Thiên đập thành thịch.

Tâm Cô nói:

- Bây giờ trước tiên người hãy mang kẻ họ Diệp này quay về.

Dương Thiên hỏi:

- Còn Đinh...Đinh cô nương ?

Tâm Cô đáp:

- Y sẽ cùng đi với ta.

Y thị dùng lực đá Đinh Lân một cước, rồi quay đầu nhìn Dương Thiên cười, nhỏ nhẹ nói:

- Chỉ cần người chịu làm đứa trẻ ngoan, sau này ma ma cũng sẽ đút sữa cho người ăn...

000

Lúc này Thiết Cô chạy vào Phật đường.

Thượng Quan Tiểu Tiên cũng truy đuổi sát theo, hét lên:

- Hãy trả Bảo Bảo cho ta, hay mau trả cho ta !

Thiết Cô nói:

- Người hay ngoan ngoãn ngồi xuống, ta sẽ trả cho người.

Thượng Quan Tiểu Tiên lập tức ngồi xuống một chiếc đệm hương bồ.

Thiết Cô nói:

- Ta còn có mấy câu hỏi người, người cũng phải ngoan ngoãn trả lời cho ta.

Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu.

Thiết Cô hỏi:

- Người tên là gì ?

- Thượng Quan Tiểu Tiên.

Thiết Cô hỏi tiếp:

- Phụ thân người là ai ?

Tiểu Tiên đáp:

- Phụ thân của ta là thần tiên, từ trước đến này chưa bao giờ ta nhìn thấy người ấy cả.

Thiết Cô lại hỏi:

- Còn mẫu thân của người ?

Tiểu Tiên đáp:

- Ma ma đang ngủ.

Thiết Cô hỏi tiếp:

- Ngủ ở đâu ?

Tiểu Tiên đáp:

- Đang ngủ trong một cái hộp gỗ dài dài, đã ngủ rất lâu rồi.

Trên mặt Tiểu Tiên lộ ra vẻ bi thương, nói:

- Ma ma nói sẽ mau chóng thức dậy, nhưng ma ma mãi vẫn chưa thức dậy.

- Sau khi ma ma của người ngủ rồi, thì người đi theo ai ?

Tiểu Tiên đáp:

- Ta đi theo một thúc thúc biết bay, ma ma muốn ta gọi người đó là Phi thúc thúc.

- Còn sau đó?

- Sau đó thì Phi thúc thúc đi tìm Diệp Khải Nguyên, bảo ta đi theo người đó.

Ánh mắt Thiết Cô lộ ra vẻ mãn nguyện, nói:

- Phi thúc thúc nhất định đối với người rất tốt.

Tiểu Tiên đáp:

- Người đó rất thích ta, đối với ta rất tốt, rất tốt.

Thiết Cô lại hỏi:

- Người đó tặng cho người rất nhiều đồ phải không ?

Tiểu Tiên nói:

- Người đó mua đồ mới cho ta mặc, lại mua đồ ngon cho ta ăn.

Thiết Cô hỏi:

- Còn có một thúc thúc một tay cũng tặng cho người rất nhiều đồ phải không ?

Tiểu Tiên cau mày hỏi:

- Thúc thúc một tay à ?

- Lẽ nào người không nhớ người này ? Y thường mặc y phục màu vàng, tướng mạo trông rất là hung hãn.

Tiểu Tiên đột nhiên vỗ tay cười nói:

- Ta nhớ ra rồi, có một bữa y đến tìm Phi thúc thúc, nhìn thấy ta còn dẫn ta đi bắt bướm nữa.

Thiết Cô hỏi:

- Y không tặng đồ cho người sao ?

Tiểu Tiên đáp:

- Người này bắt rất nhiều bướm tặng ta, rất nhiều bướm, rất đẹp.

Thiết Cô hỏi:

- Ngoài bướm ra, y còn tặng đồ gì cho người nữa ?

Tiểu Tiên nói:

- Không có gì ?

Thiết Cô sa sầm nét mặt nói:

- Thật không có chứ ?

- Thật vậy !

Thiết Cô ánh mắt lóe rực lên, hỏi:

- Y có nói gì với người không ?

Tiểu Tiên đáp:

- Có.

Thiết Cô lập tức truy vấn:

- Y nói gì với người ?

Tiểu Tiên nói:

- Y nói có một nơi có rất nhiều, rất nhiều đồ chơi, khi ta lớn lên sẽ đi lấy.

Ánh mắt Thiết Cô rực sáng lên, hỏi:

- Y có nói với người là nơi đó ở đâu không ?

Thượng Quan Tiểu Tiên gật đầu.

Thiết Cô hỏi:

- Người có nhớ không ?

Tiểu Tiên đáp:

- Y có nói với ta rất nhiều lần, nhất định muốn ta phải nhớ.

Thiết Cô cười, nhỏ nhẹ nói:

- Ta biết người là một đứa trẻ ngoan, vừa thông minh vừa biết nghe lời. Chỉ cần người kể cho ta nghe lời y nói, thì ta sẽ trả Bảo Bảo lại cho người.

- Nhưng thúc thúc đó bảo ta nhất thiết không được kể cho người khác.

Thiết Cô nói:

- Người kể với ta không sao cả, ta là bằng hữu tốt của y, y sẽ không trách mắng người.

Tiểu Tiên chân chừ nói:

- Nhưng y nói chỉ cần ta mang chuyện này nói với người khác, thì ma ma của ta sẽ mãi mãi không bao giờ tỉnh dậy.

Thiết Cô sa sầm mặt, nói:

- Người nếu không nói cho ta biết, thì ta sẽ ném chết Bảo Bảo.

Thượng Quan Tiểu Tiên biến sắc, kêu lớn lên:

- Người không thể ném chết Bảo Bảo của ta, Bảo Bảo rất là ngoan.

Thiết Cô lạnh lùng nói:

- Ta biết hắn vừa ngoan lại vừa biết vâng lời, nhưng chỉ cần ta ném hắn xuống đất, thì sau đó người cũng sẽ không còn nhìn thấy được hắn, cũng sẽ chẳng còn có ai chơi với người.

Tiểu Tiên dường như sắp phát khóc lên, chảy nước mắt nói:

- Cầu xin người... cầu xin người...

Thiết Cô nói:

- Người có cầu xin cũng chẳng có ích gì, trừ phi người nói cho ta biết nơi đó.

Tiểu Tiên hỏi:

- Chỉ cần ta nói cho người biết, thì người trả Bảo Bảo lại cho ta chứ ?

Thiết Cô gật đầu:

- Hơn nữa còn giúp người mua thật nhiều quần áo mới, thật nhiều đồ ăn.

Tiểu Tiên nói:

- Được ! Ta nói cho người nơi đó nằm ở...

Tiểu Tiên còn chưa kịp nói ra, thì Thiết Cô đột nhiên kêu lên:

- Đợi một chút rồi hắn nói.

Tiểu Tiên lạ lùng hỏi:

- Tại sao ?

Thiết Cô cười nhạt:

- Tại vì chuyện này người chỉ có thể nói cho một mình ta, nhất thiết không để cho người khác nghe thấy.

Thiết Cô vừa nói dứt, ngoài cửa có người ho nhẹ lên một tiếng, Dương Thiên đã vác Diệp Khả Nguyên đi vào.

Tâm Cô cũng đồng thời bước vào, Đinh Lân đi theo phía sau.

Thiết Cô sa sầm nét mặt, gượng cười hỏi:

- Ai bảo các người dẫn bọn chúng quay lại ?

Tâm Cô nói:

- Không mang về thì làm gì ?

- Lẽ nào người không biết cách giết bọn chúng hay sao ?

Tâm Cô lại hỏi:

- Giết cả hai à ?

Thiệt Cô gần giọng:

- Người còn muốn giữ ai lại ?

Tâm Cô hỏi:

- Giết ngay bây giờ à ?

Thiệt Cô lạnh lùng:

- Giết ngay bây giờ !

Diệp Khải Nguyên đang co cuộn người trên mặt đất, xem ra đã giống người đã chết, Đinh Lân tuy còn có thể đứng được, nhưng hai mắt đờ đẫn. Mọi người nói muốn giết y, nhưng dường như y không nghe thấy

Tâm Cô thở dài nói:

- Nam nhân đẹp dễ như vậy, ta thật luyến tiếc không đành hạ thủ.

Dương Thiên lạnh lùng nói:

- Ta không luyến tiếc.

Tâm Cô ném một cái nhìn về phía Dương Thiên, cười ngạo nói:

- Người đang ghen đấy !

Dương Thiên nói:

- Ta không ghen với người chết !

Tâm Cô gật đầu:

- Hay ! Ta đưa người đao.

"Coong" một tiếng, một cán đao rơi trên mặt đất.

Dương Thiên cúi người nhặt lấy nhìn Đinh Lân cười nhạt nói:

- Người đã giết ta một lần, bây giờ ta cũng phải giết người một lần. Món nợ lúc này có thể thanh toán hết, không cần phải đợi về sau.

Đinh Lân nhìn cây đao ở trong tay Dương Thiên, vẫn là không có một chút phản ứng nào cả.

Ánh mắt Dương Thiên lộ xuất sát cơ, đâm soạt đao tới.

Bỗng một tiếng quát vang to:

- Khoan đã !

Dương Thiên thu tay, chau mày quay đầu lại, mới phát hiện ra người kêu lên vừa rồi là Vệ Thiên Bằng.

Vệ Thiên Bằng không biết đã tỉnh dậy từ bao giờ, đang từ từ ngồi dậy ở trên sạp.

Thiết Cô chau mày nói:

- Tại sao ngươi lại muốn y dừng tay ?

Vệ Thiên Bằng hỏi:

- Hai người này người nhất định phải giết à ?

Thiết Cô đáp:

- Không giết không được.

- Giết ở đây à ?

Thiết Cô nói:

- Ở đây.

- Trong Phật đường cũng có thể giết người sao ?

- Phật mà bọn ta cúng, vốn là Phật sát nhân.

Vệ Thiên Bằng thở dài nói:

- Ta cũng biết người tuyệt sẽ không giữ lại Diệp Khải Nguyên, nhưng tên họ Đinh này...

Thiết Cô hỏi:

- Người muốn giữ hẩn lại à ?

Vệ Thiên Bằng nói:

- Bây giờ hẩn đã là phế nhân sao hà tất còn muốn hại cái mạng của hẩn chứ ?

Dương Thiên lạnh lùng cười:

- Vệ Bát gia hẩn là đã động lòng luyến hương tiếc ngọc, muốn dọn phòng để kiểm nhĩ tử.

Vệ Thiên Bằng nổi giận nói:

- Ngươi là cái thá gì, sao dám vô lễ như thế trước mặt ta chứ ?

Dương Thiên nói:

- Ta chẳng qua chỉ nhắc ngươi một tiếng mà thôi, để tránh cho ngươi khỏi thất vọng.

Vệ Thiên Bằng nhắc lại:

- Thất vọng !

Dương Thiên gật đầu:

- Đình cô nương này không biết dưỡng nhi tử đâu.

Vệ Thiên Bằng cau mày nói lớn:

- Người cho rằng ta không biết y là ai hay sao ?

- Đã biết rồi, sao lại còn muốn giữ cái mạng của hấn lại ?

Vệ Thiên Bằng đáp:

- Đợi đến lúc người bằng tuổi ta, thì người sẽ biết, người có thể tha được, tốt hơn đừng giết.

Rồi lão thở dài, chậm rãi nói:

- Thời thiếu niên giết người quá nhiều, đến lúc lão niên, thì khó tránh khỏi sẽ phải hối hận.

Dương Thiên cười nhạt:

- Cái tâm của Vệ Bát Thái gia trở nên mềm yếu từ lúc nào thế ?

Vệ Thiên Bằng đáp:

- Mới vừa rồi.

Dương Thiên nói:

- Mới vừa rồi sao ?

Vệ Thiên Bằng thở dài :

- Một người khi biết mình đã có nhi tử, tâm tình sẽ không còn giống như lúc trước nữa.

Thiết Cô đột nhiên cười nhạt hỏi:

- Người đã có nhi nữ, người cho rằng ta là nhi nữ của người sao ?

Vệ Thiên Bằng ngạc nhiên nói:

- Người không phải sao ?

Thiết Cô cười nhạt:

- Cả đời Nam Hải nương tử chẳng biết là đã có qua tay nam nhân nào không, chứ nhi nữ thì ngay một nửa cũng chẳng có.

Vệ Thiên Bằng hỏi:

- Còn người ?

Thiết Cô nói:

- Ta nói ta không phải là nữ nhi của người, cũng không phải là nữ nhi của y thị.

Vệ Thiên Bằng nói:

- Người... vậy người tóm lại là ai ?

Thiết Cô cao giọng đọc:

- "Thiên ma vô tướng,

Vạn diệu vô phương,

Thượng thiên nhập địa,

Duy ngã độc tôn".

Vệ Thiên Bằng đột nhiên biến sắc nói:

- Người là môn hạ của Ma giáo sao ?

Tâm Cô lạnh lùng nói:

- Xin nhắc Vệ Bát gia được biết, Thiết Cô chính là Tam công chủ trong tứ đại công chủ.

Sắc mặt Vệ Thiên Bằng như không còn hột máu, không nói được tiếng nào.

Thiết Cô nói:

- Nam Hải nương tử là phản đồ của bốn giáo, tự cho rằng đã có thể cùng bốn giáo giáo chủ phân định cao thấp. Vì vậy ta mới cố ý gia nhập làm môn hạ của y thị. Trước là học Ma công của y thị, sau dùng công phu mà y thị dạy cho ta để giết y thị.

Tâm Cô chen vào:

- Đây là "dĩ phu hoàn nha, thần long vô tướng đại pháp" của bốn giáo.

Sắc mặt Vệ Thiên Bằng tái đi, lão lắp bắp nói:

- Hóa ra người không phải là nữ nhi của ta... Hóa ra ta không có nữ nhi...

Lão lặp lại hai câu nói này như đã trở nên ngây dại mất hồn, chuyện này đối với lão thực là còn thống khổ hơn chém lão một đao.

Tâm Cô lại nói:

- Vừa rồi bọn ta cố ý cứu người, chẳng qua là vì lúc đó giết người, đối với bọn ta cũng chẳng có ích lợi gì.

Thiết Cô nói:

- Nhưng bây giờ Hàn Trinh đã biết ta là nữ nhi của người, phụ thân chết rồi, gia tài tất nhiên là do nữ nhi kế thừa.

Tâm Cô cười:

- Vì vậy bọn ta vẫn còn để cho Hàn Trinh được sống sót.

Thiết Cô nói:

- Bốn giáo mấy năm nay nhân tài lộ xuất, trùng chấn hùng phong. Thời kỳ duy ngã độc tôn cũng sắp đến rồi, chẳng qua điều khiếm khuyết là một ít tài lực mà thôi.

- Nhưng sau khi có tài phú của người và Thượng Quan Kim Hồng rồi, vạn sự bọn ta đã sẵn sàng.

Trong miệng Vệ Thiên Bằng như đang lặp đi lặp lại hai câu nói đó, rồi đột nhiên quát lớn một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Sau đó, thân hình lão ngã gục xuống.

Thiết Cô không thèm ngó tới lão, lạnh lùng nói:

- Dương Thiên, bây giờ ngươi vẫn còn không động thủ sao ?

Sắc mặt Dương Thiên cũng tái đi, Ma giáo thật đáng sợ. Chẳng qua trước đây y chỉ nghe nói đến mf thôi, bây giờ đã tận mắt nhìn thấy.

Trong tay Dương Thiên nắm chặt cây ma đao màu xanh lam biêng biếc, lần thứ hai đâm xoạc tới.

Đinh Lân đứng bất động không nhúc nhích, không biết né tránh gì cả.

Đúng vào lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết từ bên ngoài, tiếng kêu bi thảm. Tựa như có mấy người đồng lúc phát ra, giống như vô số con sói đói đồng lúc bị người ta cắt đứt yết hầu. Tiếng kêu la thảm thiết đột ngột vang lên, lại đột ngột tắt đi.

Dương Thiên buông lỏng tay, tựa như nắm không vững đao nữa. Tâm Cô đột nhiên quay người kéo bật cửa mở ra. Một bạch y nhân đứng bất động ở bên ngoài cửa, trên trường bào trắng như tuyết, loang lổ lốm đốm đầy vết máu tươi như hoa mai, sau lưng đeo một cái chiếu cỏ cuộn lại, trong tay cầm một cây đoản trượng.

Mặc Bạch đã đến.

Tâm Cô không những không thay đổi sắc mặt, mà còn bật cười nói:

- Người đã đến đây rồi, tại sao còn đứng ở cửa, xin mời hãy mau vào đây ngồi.

Mặc Bạch lắc đầu:

- Đứng cũng rất tốt.

Tâm Cô hỏi:

- Người đến đây, lẽ nào là để đứng trông cửa hay sao ?

Mặc Bạch đáp:

- Ta đến đây không phải là vì Thượng Quan Tiểu Tiên.

Tâm Cô hỏi:

- Thật không phải sao ?

- Không phải !

Tâm Cô lại nói:

- Nghe nói các người ở Thanh Thanh sơn nơi đó tiêu pha rất là tốn, cũng rất là thiếu tiền dùng.

Mặc Bạch nói:

- Bọn ta có nguyên do.

Tâm Cô nháy nháy mắt, cười duyên hỏi:

- Vậy thì, lẽ nào người đến đây là vì ta ?

Y thị vốn luôn lạnh lùng như sương mù tiết thu, phảng phất có dáng dấp thần thánh bất khả xâm phạm, nhưng bây giờ đã biến đổi, trở thành một nữ nhân mà bất cứ nam nhân nào cũng đều muốn chiêm chọc.

Nhưng Mặc Bạch tâm can vẫn không biến chuyển, lạnh lùng nói:

- Ta cũng không phải vì nữ nhân mà đến đây.

Tâm Cô cười hỏi:

- Đến đây không phải vì nữ nhân, vậy người...người thích nam nhân hả ?

Mặc Bạch nói:

- Ta đến đây là vì Diệp Khải Nguyên.

Tâm Cô hỏi giọng ngạc nhiên:

- Người thích hắn sao ?

Mặc Bạch đáp:

- Ta thích giết hắn !

- Người có thù với hắn à ?

Mặc Bạch nói:

- Có !

- Hắn giết phụ thân của người ? Hay cướp đoạt thê thiếp của người ?

Mặc Bạch sa sầm mặt, nói:

- Ta chỉ mong các người có thể giao hắn cho ta mang về.

Tâm Cô nói:

- Bọn ta vốn cũng muốn giết hắn, người muốn động thủ, cũng không sao cả, chẳng qua...

Mặc Bạch lạnh lùng hỏi:

- Chẳng qua thế nào ?

Tâm Cô nói:

- Ta làm sao biết được là người muốn giết hấn ?

Mặc Bạch trầm ngâm đáp:

- Ta có thể giết hấn ngay trước mặt các người.

Thiết Cô cười:

- Hay ! Đưa đao cho y, để y hạ thủ !

Dương Thiên vung tay một cái, tung cây đao trong tay văng đi, "coong" một tiếng, rớt ngay dưới chân của Mặc Bạch.

Mặc Bạch dùng mũi bàn chân móc lên, đôi mắt nhìn trừng trừng Diệp Khải Nguyên đang nằm trên mặt đất, đột ngột xuất đao tới.

Y xuất thủ rất nhanh.

Nhưng đao này lại không phải là đâm tới Diệp Khải Nguyên, mà mũi đao như điện chớp nhắm Thiết Cô đâm tới. Thiết Cô hoàn toàn không ngờ chiêu này, nên không kịp né tránh. Đao của Mặc Bạch đã đâm tới ngực của Thiết Cô. Sắc diện của Thiết Cô không đổi, mà sắc diện của Mặc Bạch lại thay đổi. Mặc Bạch đã cảm giác thấy mũi đao của cây đao này chuyển động được, mũi đao đâm trúng, nhưng lại co thụt trở ngược lại.

Đúng vào lúc này trừ trong cán đao phóng ra ba đốm sáng bắn vào ngực của Mặc Bạch.

Thân hình y liền chấn động, con người tựa như muốn lòi ra ngoài, khuôn mặt lạnh băng cũng đã vì sự kinh ngạc sợ hãi mà biến dạng đi.

Thiết Cô lạnh lùng nhìn y nói:

- Đây là cây Ma đao, Ma đao không giết chủ nhân.

Hóa ra khi đao rơi xuống đất, tiếng "coong" đó đã làm cho cơ cấu trong cán đao biến đổi.

Sắc diện của Mặc Bạch từ trắng chuyển sang đỏ, rồi đột ngột chuyển sang xám ngoét, y nghiêng răng nói:

- Người giết ta mà không bị gì, chủ nhân của ta sẽ không tha cho người.

Thiết Cô chau mày hỏi:

- Người còn có chủ nhân... chủ nhân của người là ai ?

Trong họng Mặc Bạch vang ra mấy tiếng "chặc chặt" nhưng đã không nói được ra lời, đột nhiên gào cuồng một tiếng, nhắm Thiết Cô xông tới.

Thiết Cô vẫn bất động.

Tay của Mặc Bạch đã bóp lấy yết hầu của Thiết Cô, nhưng thân thể y đã đổ vật xuống.

Thiết Cô thở dài nói:

- Người ở đây dường như đã chết sạch hết rồi.

Tâm Cô tiếp lời:

- Chỉ còn lại Diệp Khải Nguyên và Đinh Linh Lâm hai người.

Dương Thiên nói:

- Bọn ta tại sao không để cho bọn chúng làm một đôi uyên ương đồng mạng ?

Tâm Cô cười nhạt:

- Người xuất thủ nếu nhanh một tí, bọn chúng bây giờ cũng chẳng thể sống sót để chịu tội.

Lúc này từ trong ống tay áo của Dương Thiên thò ra một cây đao, nhanh như chớp nhắm Diệp Khải Nguyên đâm tới, nói:

- Lần này ta phải giết hẳn trước nhất.

Đột nhiên lại có người quát lên:

- Khoan đã !

Lần này người kêu thét lại là Thiết Cô.

Dương Thiên nhăn nhin không nổi, kêu lên:

- Tại sao còn muốn đợi gì nữa chứ ?

Thiết Cô đáp:

- Mặc Bạch là vì hấn mà đến, hơn nữa bất chấp sự nguy hiểm của sinh mạng, muốn mang hấn đi.

Tâm Cô nói:

- Y nếu thật có thù với Diệp Khải Nguyên, vốn có thể động thủ ở đây.

Thiết Cô lạnh lùng:

- Chẳng qua xem ra y dường như nhất định muốn mang Diệp Khải Nguyên đi.

Tâm Cô hỏi:

- Tại sao y lại muốn làm như thế ?

Thiết Cô nói:

- Mặc Bạch không phải là kẻ khờ dại, y làm như vậy tất nhiên là có dụng ý.

Nhãn quang của Tâm Cô chuyển động, thị nói:

- Hấn là trên người Diệp Khải Nguyên có bí mật gì.

- Rất có thể.

Tâm Cô cười nói:

- Được ! Ta đến coi hấn xem !

Dương Thiên ngân ngữ:

- Hấn là nam nhân, chẳng bằng để ta động tay thì tốt hơn.

Tâm Cô trừng mắt đáp:

- Tại sao ta lại không thể xem xét nam nhân chứ ? Ta thích xem xét thân thể nam nhân, nhất là những nam nhân xinh đẹp.

Dương Thiên cắn răng, ngậm chặt miệng lại.

Tâm Cô lại cười cười nói:

- Nếu người ganh tỵ, thì lát nữa ta cũng có thể xem xét người.

Y thị cười làm dáng, rồi cúi người xuống đưa tay cởi vạt áo của Diệp Khải Nguyên.

Nhưng tay thị vừa đưa ra, đột nhiên kêu lên một tiếng kinh ngạc, rút vội tay lại dường như bị độc xà cắn một cái vậy.

Thiệt Cô cau mày hỏi:

- Chuyện gì mà âm ỉ vậy ? Lẽ nào từ trước đến giờ người chưa chung đụng nam nhân sao ?

Vẻ kinh ngạc đầy mặt Tâm Cô, y thị nói:

- Nhưng y lại là nữ nhân !

Thiệt Cô kinh ngạc thốt lên:

- Nữ nhân ? Người nói Diệp Khải Nguyên là nữ nhân sao ?

- Rõ ràng là một nữ nhân không sai lệch tí nào cả, bộ ngực dường như còn lớn hơn cả Thượng Quan Tiểu Tiên.

Ánh mắt Thiệt Cô lóe lên, cười cười nói:

- Đinh Linh Lâm là nam nhân, Diệp Khải Nguyên lại là nữ nhân, chuyện này thật lý thú !

Tâm Cô nói:

- Rõ là càng lúc càng lý thú !

Thiệt Cô sa sầm nét mặt, nói:

- Bất kể y là nam hay là nữ, trước hết cứ chặt đứt hai tay của y đi đã rồi hấn hay.

Tâm Cô giật lấy cây đao trong tay Dương Thiên một đao chém xuống.